

บทความวิจัย

เรื่อง ศึกษาความเชื่อภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นผ่านมังงะเรื่องนุระหลาน
จอมภูต

โดย

นางสาว วรันดา พันธกิจ
รหัสนักศึกษา 05580698

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยสกลนคร

ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยสกลนคร

ชื่อบทความวิจัย	ศึกษาความเชื่อภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นผ่านมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต
ผู้เขียน	นางสาววรินดา พันธกิจ
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญส่ง ชัยสิงห์กานานนท์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง “ศึกษาความเชื่อภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นผ่านมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต” มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) ศึกษาภูตผีที่ปรากฏอยู่ในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต 2) ศึกษาความเชื่อของชาวญี่ปุ่นที่ปรากฏอยู่ในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูตที่มีต่อภูตผีปีศาจที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ผลการศึกษาพบว่า ภูตผีปีศาจของญี่ปุ่นแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) โอบะเกะ เป็นผีที่ไม่มีรูปร่าง สามารถปรากฏตัวในตอนกลางวันและสิงคนหรือสิ่งของได้ เช่น ชิคุโมะงะมิ (ปีศาจสิงสู่สิ่งของ) 2) โยไค เป็นผีที่มีลักษณะน่ากลัวเหมือนสัตว์ประหลาด บ้างก็มีอิทธิฤทธิ์ หรือเป็นสัตว์ เช่น ยูกิอนนะ (ปีศาจหิมะ) กิทสึเนะ (ปีศาจจิ้งจอก) กัปปะ (พรายน้ำ) มักปรากฏตัวยามโพล้เพล้ขึ้นไป 3) ยูเร เป็นวิญญาณที่ไม่ทันได้ดับจิต ไม่สามารถไปผูกไปเกิดได้ มีความแค้นและยังคงมีความเป็นมนุษย์

ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นที่ปรากฏอยู่ในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูตมีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ในอดีต คือ 1) ความเชื่อตามหลักศาสนาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นชินโต พุทธ ลัทธิเต๋า และอื่นๆ 2) ประเภทของภูตผีปีศาจจะมีลักษณะตามยุคสมัยนั้น เช่น ผีใส่ชุดกิโมโนหรืออยู่ในชุดนักรบในปัจจุบัน คือ 1) ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจของคนในปัจจุบันมีน้อยลงเนื่องจากมีความคิดที่ทันสมัยมาก 2) สื่อในปัจจุบันมีอิทธิพลกับคนในยุคปัจจุบันมาก เพราะสามารถเผยแพร่กระจายข้อมูลเรื่องภูตผีปีศาจได้อย่างกว้างขวางและมีแนวโน้มเชื่อมากกว่ายุคสมัยก่อน

คำสำคัญ : ความเชื่อ, ภูตผีปีศาจ, ชาวญี่ปุ่น

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง ศึกษาความเชื่อภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นผ่านมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญส่ง ชัยสิงห์กานานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย ที่ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้บทความวิจัยเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณแม่वरานันท์ อิศระพงศภัคดี ที่คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือ ให้ความสะดวกสบายเรื่องสถานที่ทำงานแก่ข้าพเจ้า

ขอขอบคุณคุณอาโออิ โชตะ ที่สร้างกำลังใจและความสนุก ผ่อนคลายให้กับข้าพเจ้าผ่านเสียงเพลงตลอดการทำบทความวิจัยเล่มนี้

ขอขอบคุณพี่น้องและเพื่อนทุกคน ทั้งในชีวิตจริงและในโซเชียลมีเดียที่คอยให้กำลังใจ พุดคุย เพื่อให้เกิดความผ่อนคลายกับข้าพเจ้ามาตลอดการทำบทความวิจัยเล่มนี้

วรรณดา พันธุ์กิจ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพ	ง-จ
บทนำ	1-3
ผลการศึกษา	4-28
- ประเภทของภูตผีปีศาจ	4-5
- ภูตผีปีศาจที่เป็นตัวละครในเรื่องนุระหลานจอมภูต	6-15
- นุราริเฮียง	6
- ยูกิอนนะ	7-8
- อูชิโอนิ	8-9
- ทานุกิ	9-10
- ปีศาจจิ้งจอก	10-11
- โซเคะระ	11-12
- โยสึซึเมะ	12-13
- สึจิกุโมะะ	13-14
- อิบาราคิโดจิ	14
- คิโดมารุ	15-16
ความเชื่อของชาวญี่ปุ่นในอดีตที่มีต่อภูตผีปีศาจในมังงะ	16-23
ความเชื่อของชาวญี่ปุ่นในปัจจุบันที่มีต่อภูตผีปีศาจในมังงะ	24-28
สรุปผลการวิจัย	29
บรรณานุกรม	30-31

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 นูรารีเฮียง	6
ภาพที่ 2 ยูกิอนนะ	7
ภาพที่ 3 อูชิโอนิ	8
ภาพที่ 4 ทานุกิ	9
ภาพที่ 5 ปีศาจจิ้งจอก	10
ภาพที่ 6 โซเคะระ	11
ภาพที่ 7 โยสึซึเมะ	12
ภาพที่ 8 สึจิกุโมะ	13
ภาพที่ 9 อิบาราคิโดจิ	14
ภาพที่ 10 คิโตมารุ	15
ภาพที่ 11 เคย์คะอิน โคเรมีตสึ องเมียวจิผู้ทำหน้าที่ปกป้องโยฮิเมะจากพวกปีศาจ	16
ภาพที่ 12 เคย์คะอิน ฮิเดโมโตะ องเมียวจิผู้ฝึกปีศาจฮะโกะโระโมะกิตสึเนะ	17
ภาพที่ 13 เหตุการณ์ที่อาเบะ โนะ เซย์เมย์ ตवलกับองเมียวจิเพื่อประลองฝีมือ	18
ภาพที่ 14 ปีศาจจิ้งจอกผู้เป็นมารดาของอาเบะ โนะ เซย์เมย์	19
ภาพที่ 15 ที่มาของปีศาจโซเคะระที่ปรากฏในมังงะ	20
ภาพที่ 16 ยูกิอนนะหรือปีศาจหิมะที่แต่งกายด้วยชุดกิโมโนสีขาว	21
ภาพที่ 17 ปีศาจจิ้งจอกสวมใส่กิโมโนเมื่อแปลงกายเป็นมนุษย์	23
ภาพที่ 18 การาสึเท็งงู นูรารีเฮียง และกับปะในชุดญี่ปุ่นโบราณ	23
ภาพที่ 19 มากิ ซาโอรุที่สนใจแต่เรื่องมาพักแรมที่บ้านตากอากาศ	24
ภาพที่ 20 นูระ ริคุโอ ที่พยายามบอกกับเพื่อนๆว่าภูตผีปีศาจมีจริง	25

ภาพที่ 21 คิโยซึงุ ที่ทำวิจัยและเชื่อว่าภูตผีปีศาจไม่มีอยู่จริง	25
ภาพที่ 22 คิโยซึงุที่แลกเปลี่ยนข่าวสารเรื่องภูตผีปีศาจกับผู้คนในอินเทอร์เน็ต	26
ภาพที่ 23 เว็บไซต์ที่คิโยซึงุสร้างขึ้นสำหรับพูดคุยและทำวิจัยเกี่ยวกับภูตผีปีศาจ	27
ภาพที่ 24 เคย์คะอิน ริวจิ และยูระ ออกตามหาหมู่บ้านจากคลิปริติโอ	27
ภาพที่ 25 เรื่องราวของภูตผีปีศาจที่ได้รับความนิยมและได้ตีพิมพ์ในนิตยสาร	28
ภาพที่ 26 เหล่าผู้คนได้พูดคุยเกี่ยวกับปีศาจที่ชื่อว่า “คุตัง” ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต	28

หัวข้อวิจัย	ศึกษาความเชื่อภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นผ่านมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต
ผู้เขียน	นางสาววรินดา พันธุ์กิจ
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญส่ง ชัยสิงห์กานานนท์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขต พระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทนำ

ภูตผีปีศาจเป็นสิ่งที่อยู่ในความเชื่อของชาวญี่ปุ่นที่เชื่อผ่านศาสนา ลัทธิต่างๆไม่ว่าจะเป็นลัทธิชินโต ที่มีที่มาจากคัมภีร์ 2 ตัว ได้แก่คำว่า ชิน (神) ที่แปลว่าเทพ และ โต (道) ที่แปลวิถีทางหรือศาสตร์วิชา ซึ่งมาจากภาษาจีนคำว่า เต้า ที่มาจากลัทธิเต๋านั่นเอง รวมกันแล้วจะหมายถึง ศาสตร์แห่งเทพเจ้าหรือวิถีแห่งเทพเจ้า ชาวญี่ปุ่นเชื่อว่าเทพเจ้ามีอยู่ทุกสถานที่ไม่ว่าจะอยู่ในภูเขา แม่น้ำ ทะเล หิน หรือแม้แต่ในคำพูดของคนก็มีเทพเจ้าอยู่ ดังนั้นชาวญี่ปุ่นจึงให้ความสำคัญแก่สถานที่และรักษาความสะอาดอย่างเคร่งครัด เพราะถ้าหากสถานที่นั้นสกปรกจะทำให้มีปีศาจร้ายหรือสิ่งชั่วร้ายอาศัยอยู่และก่อให้เกิดสิ่งร้ายขึ้นกับตัวเอง การที่ชาวญี่ปุ่นนับถือลัทธิชินโตจึงทำให้เชื่อว่ามีเทพเจ้าและภูตผีปีศาจอยู่ด้วยเช่นกัน

ปีศาจหรือที่เรียกว่าโยไค (妖怪) เป็นแนวคิดพื้นฐานของชาวญี่ปุ่นที่อยู่บนความเชื่อเหนือธรรมชาติที่หมายถึงสิ่งหรือเหตุการณ์น่ากลัว โดยปรากฏตัวในลักษณะที่หลากหลาย สร้างขึ้นจากจินตนาการ ภาพลวงตาหรือภาพหลอน ชาวญี่ปุ่นเชื่อว่า หนึ่งในลักษณะเด่นของปีศาจคือต้องแปลงร่างเพื่ออำพรางรูปลักษณ์ที่แท้จริงได้ จึงถูกเรียกว่า “บะเกะโมะโนะ” (化け物) หรือ “โอะบะเกะ” (お化け) ที่มาจากคำกริยาว่า “บะเกะรุ” (化ける) แปลว่าเปลี่ยนแปลงรูปร่างหรือแปลงร่าง (ขมนาด ศีตสาร.2561)

ในมังกะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เป็นเรื่องราวของเด็กหนุ่มที่มีชื่อว่า “นุระ ริคุโอะ” ผู้เป็นหลานชายเพียงคนเดียวของ “นุราริเฮียง” ผู้นำเหล่าภูตพรายและขบวนร้อยยอสูร เนื่องจากนุระ ริคุโอะที่เป็นมนุษย์และปีศาจมีสายเลือดของปีศาจอยู่ในตัวแค่ 1 ใน 4 จึงทำให้เขาต้องพยายามพิสูจน์ตัวเองให้เหล่าปีศาจในกลุ่มนุระยอมรับและติดตาม อีกทั้งยังต้องต่อสู้กับบรรดาภูตผีปีศาจนอกกลุ่มนุระเพื่อไม่ให้ก่อความชั่วร้ายแก่โลกมนุษย์และตัวปีศาจด้วยกันเองด้วย

ในมังกะเรื่องนี้มีตัวละครที่เป็นภูตผีปีศาจที่น่าสนใจอยู่มาก ผู้ศึกษาจึงต้องการศึกษาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของภูตผีปีศาจที่สำคัญ ที่มีอยู่ด้วยกันหลากหลายประเภทไม่ว่าจะเป็นโอะบะกะเกะ(お化け) โยโค (妖怪) หรือยูเร (幽霊) นอกจากนี้ในมังกะยังได้เผยให้เห็นถึงความเชื่อของชาวญี่ปุ่นที่มีต่อภูตผีปีศาจตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ความเชื่อทั้งในอดีตและปัจจุบันต่างก็แตกต่างกัน เพราะมีปัจจัยหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นความคิด วิถีชีวิต วัฒนธรรมของชาวญี่ปุ่น ล้วนมีผลต่อความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นทั้งสิ้น ผู้ศึกษาเห็นว่าประเด็นเรื่องความเชื่อเป็นประเด็นที่น่าสนใจจึงเลือกศึกษาจากมังกะเรื่องนี้

บทความเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) ศึกษาภูตผีที่ปรากฏอยู่ในมังกะเรื่องนุระหลานจอมภูต 2) ศึกษาความเชื่อของชาวญี่ปุ่นที่ปรากฏอยู่ในมังกะเรื่องนุระหลานจอมภูตที่มีต่อภูตผีปีศาจที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นในมังกะเรื่องนุระหลานจอมภูตที่สะท้อนให้เห็นมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีทั้งความเชื่อที่แตกต่างกันและเหมือนกัน โดยมีเรื่องเวลา ความคิด เทคโนโลยี วิธีการ ที่เป็นปัจจัยสำคัญทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ผู้ศึกษาเห็นการศึกษาความเชื่อในมังกะเรื่องนี้จะทำให้ทราบถึง วิถีชีวิต ภาษา ความเป็นอยู่ในเรื่องต่างๆอีกมากไม่เพียงแต่ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจเท่านั้น และเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อในประเทศญี่ปุ่น สิ่งเหนือธรรมชาติ ศาสนา สังคม และอื่นๆอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) ศึกษาภูตผีที่ปรากฏอยู่ในมังกะเรื่องนุระหลานจอมภูต
- 2) ศึกษาความเชื่อของชาวญี่ปุ่นที่ปรากฏอยู่ในมังกะเรื่องนุระหลานจอมภูตที่มีต่อภูตผีปีศาจที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ขอบเขตการศึกษา

เนื่องจากการศึกษาเรื่องความเชื่อของชาวญี่ปุ่น เลยได้นำความเชื่อเรื่องลัทธิชินโต พุทธศาสนา และค่านิยม ความคิดต่างๆ มาเพื่อทำให้ทราบว่าเหตุใดชาวญี่ปุ่นจึงเกิดความเชื่อเหล่านี้ขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ทำให้ทราบถึงความเป็นมา ลักษณะ นิสัยของภูตผีปีศาจของญี่ปุ่นที่ปรากฏในเรื่องนุระหลานจอมภูต
- 2) ทำให้ทราบถึงความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นที่มีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันว่ามีความแตกต่างและเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้าง

ผลการศึกษา

ประเภทของภูตผีปีศาจ

ภูตผีปีศาจที่ปรากฏในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูตมีอยู่หลายตน ทั้งนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงชนิดของภูตผีปีศาจญี่ปุ่นและยกตัวอย่างตัวละครสำคัญเพื่อให้เห็นถึงประวัติความเป็นมา ลักษณะเฉพาะ และความแตกต่างของแต่ละตนได้อย่างเข้าใจ

1) โอบะบะเกะ

โอบะบะเกะ (Obage : お化け) ปกติจะอยู่ในรูปของกลุ่มไอหมอกประหลาดสีดำ และเมื่อโอบะบะเกะเข้าสิงไม่ว่าจะคน สัตว์ หรือสิ่งของ สิ่งเหล่านั้นก็จะกลายร่างเป็นผีไปเช่นกัน เรียกว่า สึคุโมะงะมิ (Tsukumogami : 付喪神) เวลาปรากฏตัวของโอบะบะเกะนั้นส่วนมากจะเป็นตอนกลางคืน

ในนิทานพื้นบ้านของญี่ปุ่นนั้นจะใช้ทั้งคำว่าโอบะบะเกะและโยไค ซึ่งหลักๆจะแปลว่า “ผี” นอกจากนี้ยังหมายถึงสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติที่สามารถเปลี่ยนร่างได้ชั่วคราว และแยกจากวิญญาณคนตายอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตามโอบะบะเกะยังหมายถึง “ยูเร” ผีที่มาจากมนุษย์ที่สูญเสียชีวิตไปแล้วได้อีกด้วย โอบะบะเกะกับยูเร จะแตกต่างกันตรงที่ โอบะบะเกะเป็นผีที่มีรูปร่างหน้าตาไม่เหลือเค้าความเป็นมนุษย์อยู่เลย ส่วนยูเรยังหลงเหลือลักษณะของมนุษย์อยู่

ร่างที่แท้จริงของโอบะบะเกะนั้นสามารถเป็นได้หลายประเภท เช่น สุนัขจิ้งจอก ทานุกิ แมว หรือจะเป็นพืช เช่น โคะตะมะ (ผีป่า) เป็นต้น นอกจากนี้พวกมันสามารถปลอมตัวเป็นมนุษย์หรือปรากฏอยู่ในร่างที่แปลกประหลาด โดยโอบะบะเกะจะไม่เหมือนกับโยไคก็ตรงที่โอบะบะเกะนั้น สามารถปรากฏตัวได้ทุกที่ทุกเวลา

2) โยไค

โยไค (Youkai : 妖怪) คือเหล่าบรรดาภูต ผี ปีศาจ สัตว์ประหลาดและอสูรกายที่มีมาแต่โบราณ ซึ่งแหล่งที่อยู่เดิมของเหล่าผีพวกนี้คือนรก สวรรค์ หรือโลกมนุษย์ เวลาปรากฏตัวของเหล่าโยไคนั้นจะเริ่มตั้งแต่ช่วงโพล์เพล้เป็นต้นไป จึงมีการถือธรรมเนียมที่ว่าไม่ควรเดินทางไกลในช่วงเวลานี้ โยไคมีมากมายหลายชนิดทั้งรูปร่างลักษณะที่ดูน่ากลัวและดูตลก

สิ่งมีชีวิตประหลาดที่พบเจอได้ในนิทานพื้นบ้านญี่ปุ่นมีหลายชนิด ตั้งแต่ ยักษ์ จิ้งจอก ปีศาจ หิมะ หรือจะเป็นสิ่งมีชีวิตครึ่งคนครึ่งสัตว์ เช่น กบปะ ปีศาจจิ้งจอก โยไคเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีพลังพิเศษเหนือธรรมชาติ และยังสามารถเปลี่ยนเป็นรูปร่างอื่นเช่นโอะบะเกะได้ด้วย ซึ่งนักเล่านิทานพื้นบ้านญี่ปุ่นและนักประวัติศาสตร์จะถือว่า โยไคคือสิ่งที่เป็นปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติที่ไม่สามารถอธิบายได้ ซึ่งศิลปินในสมัยเอโดะ ได้นำโยไคไปแต่งเป็นเรื่องราวที่มีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปอย่างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว จากหลักฐานภาพโยไคที่ปรากฏอยู่ในภาพอุคิโยะเอะ (浮世絵) ที่วาดโดยเคียวไซ ควะนะเบะ ระบุไว้ว่าโยไคจำนวนหนึ่งมีพื้นฐานเป็นมนุษย์ธรรมดา แต่พอประสบกับสภาวะอารมณ์ในระดับหนึ่ง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตประหลาดน่ากลัวได้

3) ยูเร

ยูเร (Yurei : 幽霊) ยูเรคือวิญญาณคนที่ตายไปโดยที่ยังไม่ทันได้ดับจิตหรือ “ผีตายโหง” ด้วยความที่จิตพยาบาทของดวงวิญญาณนี้ จึงทำให้ไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้ ยูเรนั้นจะมีอยู่ไม่ว่าจะตามสนามรบเก่า โรงพยาบาล บ้านร้าง หรือถนนหนทางต่างๆ เวลาที่ยูเรจะปรากฏตัวนั้นคือหลังเที่ยงคืนแต่ ยูเรบางคนก็สามารถปรากฏตัวกลางๆได้ในเวลากลางวัน และยูเรส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง เพราะผู้หญิงนั้นมีความอาฆาตพยาบาทที่น่ากลัว

ยูเรนั้นคล้ายคลึงกับตำนานผีทางฝั่งตะวันตก คือพวกมันเป็นวิญญาณที่หลีกเลี่ยงจากชีวิตหลังความตายอันแสนสงบ เป็นวิญญาณที่สามารถปรากฏตัวได้ทุกที่ทุกเวลา ตามความเชื่อของชาวญี่ปุ่นนั้น มนุษย์ทุกคนมีวิญญาณภายในตัวเรียกว่า “เรคอน” เมื่อไหร่ก็ตามที่คนผู้นั้นเสียชีวิต เรคอนก็จะหลุดออกจากร่างและต้องเข้าไปยังสถานที่ที่รอการชำระบาป นอกจากนี้เรคอนยังถูกเชื่อว่าเป็นวิญญาณที่คอยปกป้องสมาชิกในครอบครัวที่ยังมีชีวิตอยู่ของพวกมัน และจะกลับไปรับคำขอบคุณจากครอบครัวของเขาในช่วงเทศกาลโอบัง แต่หากมีใครที่เสียชีวิตจากการถูกฆาตกรรม ฆ่าตัวตาย หรือศพไม่ได้ถูกทำพิธีกรรมใดๆ เรคอนเหล่านั้นจะแปรสภาพกลายเป็นยูเรที่สามารถเคลื่อนย้ายข้ามผ่านไประหว่างโลกมนุษย์กับโลกวิญญาณได้ โดยยูเรนั้นจะยังคงอยู่บนโลกมนุษย์ต่อไปจนกระทั่งถูกปลดปล่อยจากการทำพิธีกรรมหรือการชำระล้าง

ภูตผีปีศาจที่เป็นตัวละครในเรื่องนุระหลานจอมภูต

(ภาพที่ 1)

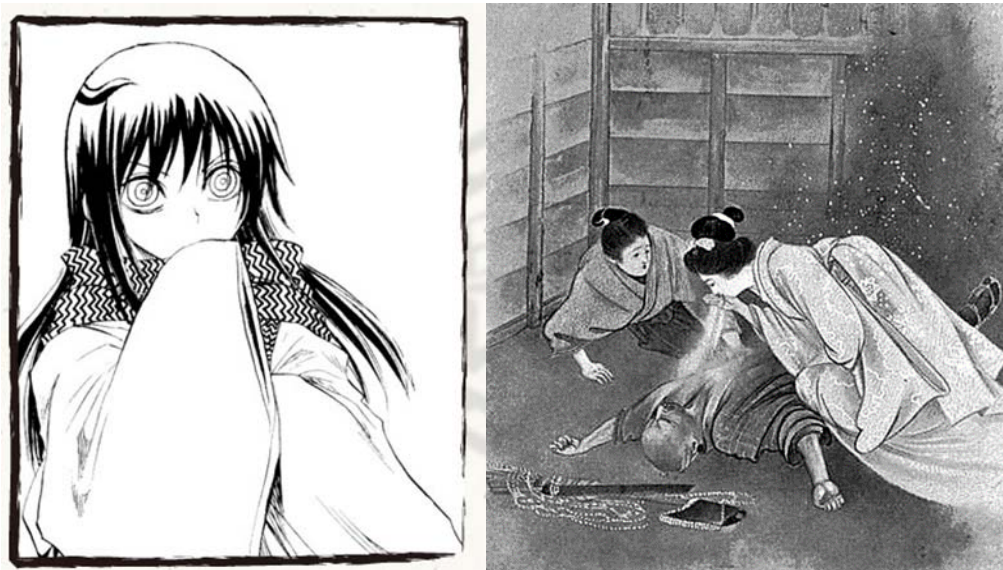
(ที่มา : <https://renote.jp/articles/8042>,

<https://ja.wikipedia.org/wiki/ぬらりひよん>)

(1) นุราริเฮียง

นุราริเฮียง (骨髑 : nurarihyon) เป็นเทพอาคันตุกะตนหนึ่งที่ชอบแวะไปบ้านผู้คนในยามค่ำคืน นุราริเฮียงมีรูปร่างเป็นชายชรา มีศีรษะใหญ่โต ใบหน้าอึมเอบ ผู้คนคิดกันว่าเป็นวิญญาณของเทพประจำบ้านหรือผีบ้านผีเรือน บางครั้งบุคคลอื่นมาเห็นเข้าก็จะเข้าใจว่าเป็นเจ้าของบ้านหรือเจ้านายใหญ่แวะมาเยี่ยมเยียน นุราริเฮียงจะไปบ้านผู้คนยามวิกาลและพยายามไม่ให้เจ้าของบ้านรู้ตัวเพื่อเข้าไปกินอาหารที่ตนเองต้องการ นอกจากนั้นยังมีความสามารถในการสะกดจิตผู้คน จะไม่ทำอันตรายแก่มนุษย์ เมื่อกินอาหารเสร็จแล้วนุราริเฮียงก็จะจากไปอย่างเงียบๆ ทำให้บางบ้านต้องเตรียมอาหารหรือเครื่องเซ่นไหว้ไว้นอกชานบ้านไว้เป็นประจำ

คำว่า นุราริเฮียง เป็นคำผสมจากคำว่า นุระริ (骨 : nurari) แปลว่า ลีน ไหล กับคำว่า เฮียง (髑 : hyon) ซึ่งเป็นคำเลียนเสียงธรรมชาติแสดงลักษณะการลอยขึ้นด้านบน

(ภาพที่ 2)

(ที่มา : <https://renote.jp/articles/8042>, <https://image.dekd.com/23/2047426/104131698>)

(2) ยูกิอนนะ

ปีศาจหิมะ (雪女 : Uki onna) หรือ ยูกิอนนะ เป็นภูตสาวที่มีรูปร่างเป็นสตรีโฉมงาม ผิวพรรณขาวซีด สวมกิโมโนสีขาวและมักปรากฏกายให้เห็นในคืนที่มีพายุหิมะ

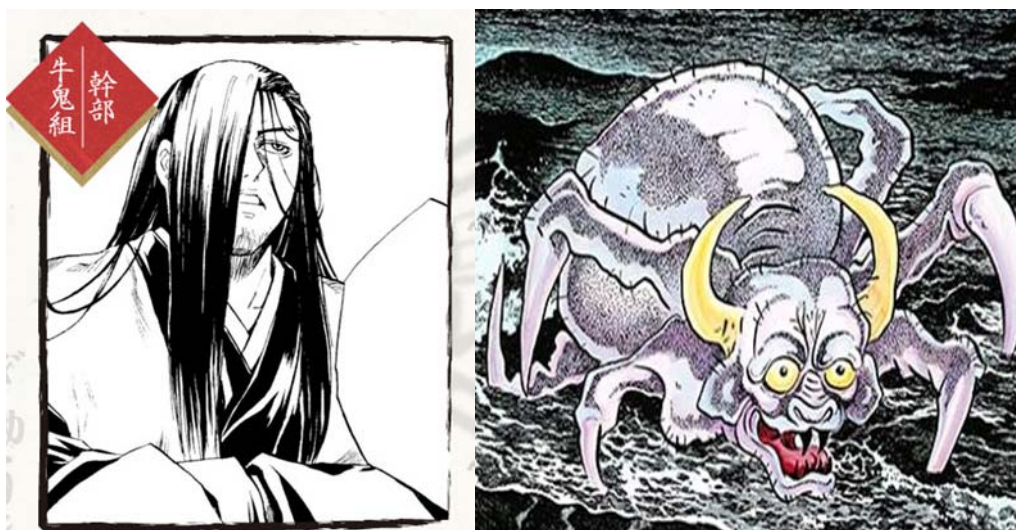
ในช่วงทศวรรษที่ 1960 ได้มีการบันทึกเรื่องราวของปีศาจหิมะไว้ในบันทึกชื่อ โชะกิ ชิโคะคุ โมะโนะกะตะริ เขียนไว้ว่าเมื่อยี่สิบปีก่อน ผู้เขียนได้พบหญิงสาวแปลกหน้าที่ริมป่าไผ่ในคืนที่หิมะตกหนัก หญิงสาวผู้นั้นสวมชุดกิโมโนสีขาวและมีผิวซีดขาวและร่างของเธอผู้นั้นมีความสูงกว่า 3 เมตร

แม้คนส่วนใหญ่มักคิดว่าปีศาจหิมะปรากฏตัวในคืนที่มีพายุหิมะเท่านั้น แต่ในบางจังหวัดของญี่ปุ่น ปีศาจหิมะจะออกมาให้เห็นในวันเดิมของทุกปี เช่น ในจังหวัดอิวะเตะ (Iwate) ปีศาจหิมะจะปรากฏตัวในทุกวันที่ 15 มกราคมของทุกปี หรือในจังหวัดอะโอะโมะริ (Aomori) ก็เชื่อกันว่าปีศาจหิมะจะออกมาตั้งแต่วันที่ 1 ใหม่และจากไปในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ของทุกปี

เรื่องเล่าที่มีชื่อเสียงของปีศาจหิมะ เป็นเรื่องที่มีอยู่ว่า ชายตัดฟืน 2 คน คนหนึ่งยังหนุ่มส่วนอีกคนมีอายุ ติดอยู่ท่ามกลางพายุหิมะไม่สามารถกลับได้ จึงต้องหาที่พักซึ่งเป็นกระท่อมร้างเพื่อหลบหิมะ เมื่อทั้งคู่อลับ กลางดึกนั้นมีเพียงชายคนหนึ่งที่อายุน้อยกว่ากึ่งหลับกึ่งตื่น เห็นผู้หญิงที่สวมกิโมโนสี

ขาว หน้าตาซีดเผือด และมีแววตาที่น่ากลัว เป่าลมหายใจใส่ชายคนที่มีอายุกว่า ชายคนที่อายุน้อยกว่า ตกใจมากจนไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้ ปีศาจหิมะเข้ามากระซิบบอกว่าเธอจะไว้ชีวิตเขาแต่เขาห้ามแพร่งพรายเรื่องของเธอให้คนอื่นรู้ แล้วปีศาจหิมะก็หายตัวไป ชายหนุ่มพบว่าชายคนที่สูงวัยกว่าได้ แข็งตายไปแล้ว

1 ปีให้หลัง เขาได้พบกับผู้หญิงคนหนึ่งที่ค่อนข้างสูง หน้าตาซีดเผือดแต่ที่หน้าตาดี เขาจึง ตัดสินใจแต่งงานและอยู่กับเธอ ถึงแม้ว่าเธอจะมีลูกกับเขา 10 คน แต่ความงามของเธอไม่ เปลี่ยนแปลงไปเลย วันหนึ่งสามีก็เกิดหลุดปาก เล่าเรื่องปีศาจหิมะออกมาให้ภรรยาฟัง เมื่อเธอได้ยิน เธอก็คืนร่างกลับเป็นปีศาจหิมะตนเดียวกับที่สามีเคยเจอ ฝ่ายสามีที่เป็นมนุษย์เกิดหวาดกลัวภรรยา แต่เพราะว่าเธอเห็นแก่ลูกๆ จึงไว้ชีวิตสามีแล้วหายตัวไป หลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้พบกับปีศาจหิมะอีก เลย

(ภาพที่ 3)

(ที่มา : <https://renote.jp/articles/8042>,

<https://d2dcan0armyq93.cloudfront.net/>)

(3) อุชิโอะนิ

ปีศาจวัวหรืออุชิโอะนิ (牛鬼 :ushi oni) อาศัยอยู่แถวชายฝั่งของจังหวัดชิมาเนะและทาง ตะวันตกของประเทศญี่ปุ่น เป็นปีศาจที่โหดร้ายชอบออกมาทำร้ายชาวประมง ลักษณะคือมีเขา

เหมือนวัว ส่วนขาคล้ายกับแมงมุมไม่กี่ปู มักปรากฏตัวหลังจากที่นุระอนนะหรือปีศาจที่เป็นผู้หญิงหัวเป็นคนตัวเป็นงู ปรากฏตัวออกมา

อุชิโอะนิแม้จะมีรูปร่างที่แตกต่างออกไปตามแต่ละพื้นที่ แต่ที่เห็นมากที่สุดคือเป็นปีศาจที่หัวเป็นวัว ตัวเป็นแมงมุมขนาดใหญ่ ที่เมืองอุวะจิมะมีงานเทศกาลที่ชื่อว่า “อุวะจิมะ อุชิโอะนิ” จะจัดขึ้นในเดือนกรกฎาคมของทุกปี ในเทศกาลนี้มีการแห่หุ่นที่มีความสูง 6 เมตร มีลักษณะตัวคล้ายวัวหน้าเป็นปีศาจ และที่หาดูได้ยาก คือ มีการต่อสู้วัวกระทิงแบบญี่ปุ่นให้ชมด้วย

(ภาพที่ 4)

(ที่มา : <https://renote.jp/articles/8042>,

<https://i.ytimg.com/vi/4DTz019xSlQ/hqdefault.jpg>)

(4) ทานุกิ

ทานุกิ เป็นสัตว์ที่ชาวญี่ปุ่นเชื่อว่า หากเอาใบไม้แปะที่หน้าผาก มันจะสามารถแปลงร่างได้ ความเชื่อนี้ปรากฏให้เห็นตามสื่อในวัฒนธรรมร่วมสมัยต่างๆ โดยเชื่อว่าเป็นสัตว์ที่ชอบดื่มเหล้าสาเก แต่ไม่ชอบซื้อเหล้าสาเกเองเพราะเปลืองเงินและจะใช้วิธีการแปลงร่างหลอกเอาเหล้ามาดื่ม รักสนุก และจะชอบหลอกมนุษย์ด้วยการแปลงลูกอันตะให้มีขนาดใหญ่

เชื่อว่าความเชื่อเรื่องทานุกิของญี่ปุ่น ได้รับอิทธิพลมาจากจีนพร้อมกับความเชื่อเรื่องปีศาจจิ้งจอก ซึ่งในจีนแทบไม่มีความเชื่อเรื่องทานุกิอยู่แล้ว แต่เดิมคำว่า "狸" (หลี่) เป็นคำคุณศัพท์ในภาษาจีนกลางสมัยใหม่ เดิมมีความหมายถึงสัตว์เลื้อยลูกด้วยนมขนาดกลางเช่น แมว แต่เมื่อคำนี้ได้ถูก

นำมาใช้ในญี่ปุ่น ปัญญาชนชาวญี่ปุ่นไม่อาจหาสัตว์ที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ได้ จึงใช้ไปในความหมายทั่วไปเช่น ทานูกิ, แมวดาว, แบทเจอร์ยุโรป, เพียงพอน และกระรอกบินยักษ์ญี่ปุ่น

ปัจจุบันในญี่ปุ่น มักปรากฏเครื่องปั้นดินเผารูปทานูกิยืนสองขา พุงป่อง สวมหมวกฟาง มือข้างหนึ่งถือขวดเหล้าสาเก และอีกข้างถือถุงเงินที่ยังไม่ได้ใช้ประดับอยู่ตามหน้าร้านเหล้า ร้านอาหาร หน้าวัดหรือศาลเจ้า บ้านเรือนทั่วไป หรือกระทั่งข้างทางถนน นับว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดีเหมือนแมวแก้ว ซึ่งรูปปั้นดินเผาที่ชื่อ "ชิงะระกิยะกิ" (信楽焼き :shigaragi yaki) มีแหล่งผลิตเพียงแห่งเดียวเท่านั้น คือ เมืองชิงะระกิ อำเภอกะโตะ จังหวัดชิงะ

(ภาพที่ 5)

(ที่มา : <https://renote.jp/articles/8042>,

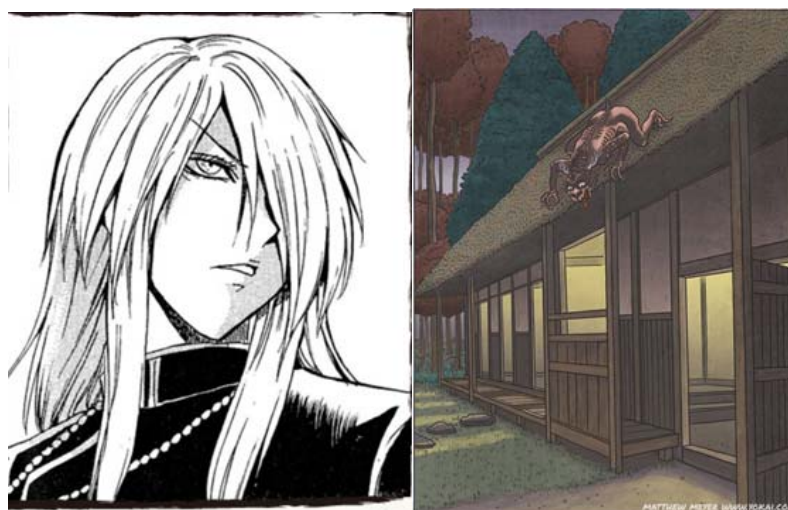
<https://www.online-station.net/movie/view/77936>)

(5) ปีศาจจิ้งจอก

คิตสึเนะ (狐 : kitsune) เป็นปีศาจจิ้งจอกที่พบบ่อยครั้งในคติชนญี่ปุ่นซึ่งเชื่อว่า เป็นสัตว์มีไหวพริบและวิद्याคมซึ่งรวมถึงการแปลงเป็นมนุษย์ บางคนเชื่อว่า หมาจิ้งจอกแปลงเป็นมนุษย์เพื่อล่อลวงมนุษย์คนอื่น แต่บางคนเชื่อว่า แปลงมาพิทักษ์รักษาหรือร่วมหอลงโรงด้วย

ในญี่ปุ่นแต่ก่อน มนุษย์และหมาจิ้งจอกอยู่ใกล้ชิดกันมาก ความสัมพันธ์นี้เองที่ก่อให้เกิดความเชื่อเรื่องคิตสึเนะนี้ขึ้น ในลัทธิชินโตยังเชื่อว่า หมาจิ้งจอกเป็นผู้เดินสารของเทพเจ้าอินะริหรือเทพแห่งความอุดมสมบูรณ์ ความเชื่อนี้ทำให้หมาจิ้งจอกมีบทบาทในเรื่องเหนือธรรมชาติ เพื่อคลบ้นดาลให้เกิด

ความอุดมสมบูรณ์ขึ้น ที่หน้าศาลเจ้าฟูชิมิอินะริ ที่จังหวัดเกียวโต จึงมีรูปปั้นหมาจิ้งจอกประดับอยู่
 เสมือนเป็นยามหรือทวารบาลรักษาทางเข้า โดยบางตัวจะคาบสิ่งที่มีลักษณะคล้ายสาสน์ ที่
 หมายความว่าเป็นตัวแทนหรือสื่อกลางระหว่างมนุษย์กับเทพเจ้า หรือบางตัวคาบรวงข้าว หมายถึง
 การเป็นตัวแทนของความอุดมสมบูรณ์ ชาวญี่ปุ่นยังเชื่อว่า ปีศาจจิ้งจอกมีหางมากเท่าไร ก็หลักแหลม
 และทรงอำนาจมากเท่านั้น ฉะนั้น จึงมีผู้บูชาปีศาจจิ้งจอกเสมือนเทพ

(ภาพที่ 6)

(ที่มา : <http://comic-bunko.com/nuramago/character.html#c1>

<http://yokai.com/shoukera/>)

(6) โขเคระ

โขเคระ (精螻蛄 : Shokera) เป็นปีศาจตัวใหญ่ ผิวดำ มีนิ้วเท้าสามนิ้วและใช้เวลาส่วนใหญ่แฝงตัวอยู่บนหลังคา ถูกเชื่อว่าเป็นปีศาจที่มาจากเรื่องเล่าเก่าแก่ของโคชิน เรื่องเล่าลึกลับพื้นบ้านของญี่ปุ่นที่เกี่ยวข้องกับลัทธิเต๋า

โขเคระมีปรากฏอยู่แคในเมืองโคชิน ในคืนสำคัญที่เป็นความเชื่อของโคชินที่ปรากฏทุกคืนที่หกสิบ โขเคระจะปีนป่ายตามหน้าต่าง ทางเดิน และหน้าต่างหลังคาในบ้าน เพื่อเฝ้ามองการกระทำที่ไม่ควรหรือไม่เคารพนับถือ แต่ความเชื่อเรื่องโขเคระในโคชินก็ไม่ค่อยได้ขยายกว้างหรือเป็นที่นิยมสักเท่าไร และมีแค่บางลัทธิเท่านั้นที่มีความเชื่อนี้

ตำนานของโขเคระในโคชินคือเป็นหนอนหรือแมลงวิญญูณสามขา เรียกว่า “ซันชิ” ที่อาศัยอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน ทุกคืนที่หกสิบที่เรียกว่า “โคะชินมะจิ” หนอนเหล่านั้นจะออกมาจากร่างมนุษย์

ที่อาศัยอยู่ในขณะที่กำลังหลับ เดินทางไปยังสวรรค์เพื่อบอกเล่าถึงการกระทำที่ดีและไม่ดีของมนุษย์ ให้จักรพรรดิบนสวรรค์ฟัง จักรพรรดิก็จะใช้ข้อมูลจากหนอนเหล่านี้เพื่อตัดสินว่ามนุษย์คนไหนควรจะอายุสั้นหรือยืนยาวจากการกระทำของพวกเขา ในระหว่างที่คนดินนั้นไม่มีอะไรให้หวาดกลัวในคืนโคะชินมะจิ เหล่าคนชั่วก็ใช้กลยุทธ์โดยในคืนโคะชินมะจิจะไม่นอนและสวดมนต์ตลอดทั้งคืนเพื่อไม่ให้ชั้นชี้ออกจากร่างกายได้ จ้องมองจากหน้าต่างเพื่อหาคนกระทำความผิดกฏสวรรค์

(ภาพที่ 7)

(ที่มา : <http://comic-bunko.com/nuramago/character.html#c1>,
<http://yokai.com/yosuzume/>)

(7) โยสึซึเมะ

โยสึซึเมะ (夜雀 : Yosuzume) เป็นปีศาจนกหายากที่พบได้ในภูมิภาคชิโกกุและบริเวณใกล้เคียง เหมือนกับที่ที่ชื่อบอก มันออกมายามค่ำคืน ปรากฏตัวในภูเขาที่อยู่ห่างไกลและถนนในป่าตอนดึก เหมือนกับนกกระจอกทั่วไป พวกมันมักจะอยู่กันเป็นฝูงและส่งเสียงดัง

โยสึซึเมะปรากฏตัวในเวลากลางคืน บินหมุนตัวเป็นวงเกลียวที่น่ากลัว พวกมันไม่ทำอันตรายแก่มนุษย์ แต่อย่างไรก็ตามมันก็เป็นสัญญาณแห่งความโชคร้ายที่จะนำพาและหายนะมาสู่ผู้ที่ถูกเกลียวฝูงโยสึซึเมะพัดผ่าน ในหลายพื้นที่มีบทสวดไสยศาสตร์เพื่อพุดป้องกันให้โยสึซึเมะออกห่างจากตัว ในนั้นแปลว่า “จิบ จิบ จิบ เรียกเจ้านก บางทีมันก็แค่ต้องการกินไม้ ถ้าเช่นนั้นล่ะก็ ให้มันกินหนึ่ง” อีกบทหนึ่งคือ “จิบ จิบ จิบ เรียกเจ้านก โปรดโยบยบินไปในไม่ช้า ด้วยสายลมศักดิ์สิทธิ์แห่งอิเสะ”

ในบางพื้นที่โยสึซึเมะเป็นที่รู้จักในชื่อทะโมะโตะะ สึซึเมะ หรือที่เรียกว่า “นกระจอกแขนเสื้อ” การปรากฏตัวของพวกมันเป็นสัญญาณว่าพวกหมาป่า จิ้งจอก หรือปีศาจอื่นอาศัยอยู่ในบริเวณใกล้ๆ เสียงร้องของพวกมันได้ยินเพียงคนเดียวอย่างน่าประหลาดแม้ว่านักเดินทางจะเดินทางมาเป็นกลุ่ม มันเป็นลางร้ายหากทะโมะโตะะ สึซึเมะบินเฉี่ยวแขนเสื้อขณะกำลังเดินทาง นักเดินทางจึงต้องจับชายเสื้อตัวเองให้แน่นเมื่อเดินเข้ามาในบริเวณที่มีนกกเหล่านี้

ในพื้นที่อื่น โยสึซึเมะไม่ได้เป็นลางร้าย แต่ถือเป็นสิ่งที่เตือนว่ามีปีศาจที่อันตรายกว่าอาศัยอยู่แถวนั้น เหมือนกับโอคุริอิโนะ โยสึซึเมะถูกเรียกว่า โอคุริสึซึเมะ หรือ “นกระจอกบินส่ง” เสียงร้องของพวกมันเป็นการเตือนนักท่องเที่ยวว่าให้ระวังทุกอย่างก้าวที่เดินบนเส้นทางอันตรายบนภูเขาและไม่ให้พลาดหล่นเขา

(ภาพที่ 8)

(ที่มา : <http://comic-bunko.com/nuramago/character.html#c1>,
<http://yokai.com/tsuchigumo/>)

(8) สึจิโกโมะ

สึจิโกโมะ (土蜘蛛 : Tsuchigumo) เป็นแมงมุมที่พบได้โดยทั่วไปในเกาะญี่ปุ่นและทั่วโลก สึจิโกโมะที่มีชีวิตอยู่มานานจะสามารถกลายเป็นปีศาจที่มีขนาดใหญ่มหึมา และสามารถจับเหยื่อที่ตัวใหญ่ได้(อย่างเช่นมนุษย์)

สึจิกุโมะอาศัยอยู่ในป่าและบนภูเขา สร้างบ้านจากใยแมงมุมเพื่อดักจับเหยื่อที่ผ่านมา เหมือนกับปีศาจแมงมุมอื่นๆ สึจิกุโมะใช้ภาพมายาและเล่ห์เหลี่ยมเพื่อหลอกล่อเหยื่อให้คลายการระวังตัวลง ขณะที่โจโรคุโมะ(ปีศาจแมงมุมสาว) ใช้เสน่ห์อันยั่ววนของตนเพื่อหลอกล่อชายหนุ่ม สึจิกุโมะก็มักมีรูปแบบการหลอกล่อเหยื่อที่เยอะกว่าและมีแรงทะเยอทะยานที่มากกว่าเช่นกัน

(ภาพที่ 9)

(ที่มา : <https://renote.jp/articles/7091>,
<http://yokai.com/ibarakidouji/>)

(9) อิบะระคิโดจิ

อิบะระคิโดจิ (茨木童子 : Ibarakidouji) เป็นปีศาจที่มีชื่อเสียงด้านความน่ากลัวที่สุดคนหนึ่ง ในญี่ปุ่นและเป็นลูกสมุนรองลงมาจาก ซูเตนโดจิ ยักษ์ผู้เป็นใหญ่ที่สุด ไม่ค่อยมีใครรู้จักชีวิตของอิบะระคิโดจิหรือแม้กระทั่งเพศของมัน เรื่องเล่าและภาพวาดส่วนมากจะกล่าวว่ามีอิบะระคิโดจิเป็นคิโจ หรือที่เรียกว่ายักษ์เพศหญิง อีกทั้งยังมีบางเรื่องเล่าอื่นเล่าว่าลูกสมุนของซูเตนโดจิเป็นเพศชาย มีทั้งความเป็นไปได้ที่จะไม่ใช่คู่หูในการรบ แต่เป็นคนรัก สิ่งที่ทำให้อิบะระคิโดจิเป็นปีศาจที่รู้จักในด้านความน่ากลัวและสร้างความเดือดร้อนในโลกมนุษย์

(ภาพที่ 10)

(ที่มา : <https://renote.jp/articles/7091>,
<http://yokai.com/kidoumaru/>)

(10) คิโดมะรุ

คิโดมะรุ (鬼童丸 : Kidoumaru) เป็นยักษ์ที่ปรากฏใน “โคะคน โจะมงจู” หรือนิทานเด่นในยุคสมัยคะมะคุระที่รวบรวมมาทั้งเรื่องเก่าและใหม่ ผสมผสานระหว่างเรื่องเล่าและเรื่องเทพปกรณัมในสมัยเฮอัน. คิโดมะรุอยู่ในกลุ่มของชูเตนโดจิและถูกบอกเล่าว่าเป็นลูกชายของเขา คิโดมะรุเป็นที่รู้จักในเรื่องตามล้างแค้นเหล่าพวกซามูไรที่ลี้ภัยของเขานั่นเอง

ตำนานกล่าวว่าคิโดมะรุกำเนิดขึ้นหลังจากตำนานของมินธโมธโตะ โยธริมิทสึ (หรือเป็นที่รู้จักในนามเรย์โค) และเหล่าผู้กล้าในกลุ่มของเขาได้ปราบชูเตนโดจิได้สำเร็จ และได้ปลดปล่อยพวกมนุษย์หญิงที่ถูกเหล่ายักษ์จับตัวมาให้เป็นไท พวกมนุษย์หญิงรู้สึกเป็นปลื้มที่พวกเขาได้ช่วยพวกเธอไว้และได้เดินทางกลับบ้านไป แต่หนึ่งในผู้หญิงเหล่านั้นไม่ได้เดินทางกลับบ้าน กลับเดินทางไปยังหมู่บ้านคุโมะฮาระ สถานที่ที่เธอให้กำเนิดบุตรชายของยักษ์ชูเตนโดจินั่นเอง

เด็กชายนั้นมีชื่อว่าคิโดมะรุ เขาเกิดมาพร้อมฟันที่เรียงกันเป็นแถวครบทุกซี่และพลังกำลังของยักษ์ ในช่วงที่คิโดมะรุอายุ 7 ถึง 8 ขวบ เขาสามารถฆ่ากวางหรือหมูป่าได้เพียงแค่วางก้อนหินขนาดใหญ่ใส่ เขาถูกส่งไปเป็นเด็กรับใช้ของวัดให้กับเฮย์เอ้อย่างที่พ่อของเขาเคยเป็น เฉกเช่นเดียวกับพ่อของเขา คิโดมะรุถูกขับไล่ออกจากวัดเพราะความชั่วร้าย เดินระเห็จระเหินมาถึงภูเขาศักดิ์สิทธิ์ใน

ถ้า ปล้นทรัพย์มาจากผู้คนเพื่อความอยู่รอด เขาเรียนรู้เรื่องเวทย์มนต์และเพิ่มพลังตัวเองในที่ซ่อนลับของเขา

หลายปีผ่านไป เรย์โคเดินทางมาเยี่ยมน้องชายคนเล็กที่ชื่อว่าโยะริโนะบุ โยะริโนะบุได้จับกุมยักษ์ชั่วร้ายคิโดมะรุไว้และขังไว้ในห้องน้ำของเขา เรย์โคคิดว่าโยะริโนะบุว่าไม่ระมัดระวังตัวหรือหาเชือกมามัดยักษ์ไว้เพื่อที่จะไม่ได้หนีไปไหนพร้อมสาธิตวิธีการมัดยักษ์ไว้ และเพื่อให้มั่นใจว่าคิโดมะรุจะไม่สามารถหลุดหนีออกไปได้ เรย์โคจึงอยู่ค้ำคินเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีเรื่องร้ายเกิดขึ้น

ในคืนนั้นเอง คิโดมะรุสามารถทำลายสิ่งที่มีตัวตนเขาได้อย่างง่ายดาย เพื่อที่จะได้ล้างแค้น คิโดมะรุจึงแอบขึ้นไปบนห้องของเรย์โคและสอดแนม เรย์โครู้ว่าคิโดมะรุกำลังสอดแนมตนจึงวางกับดักไว้โดยแกล้งพูดเสียงดังกับคนรับใช้ว่าเข้าวันรุ่งขึ้นเขาและพรรคพวกจะเดินทางไปแสวงบุญที่ภูเขาคุระมะ พอได้ยินแบบนี้ คิโดมะรุจึงรีบวิ่งไปที่ภูเขาคุรามะเพื่อวางแผนดักทำร้ายเรย์โค ในระหว่างทางที่กำลังเดินทางในถนนอิชิยะระโนะ คิโดมะรุได้ฆ่าวัวตัวหนึ่งและซ่อนตัวเองในร่างของวัวเพื่อรอโอกาสเมื่อเรย์โคและพรรคพวกเดินทางมาถึงอิชิยะระโนะ พวกเขาเห็นได้ชัดว่าคิโดมะรุกำลังแฝงกายอยู่ มีอธนูที่แม่นที่สุดของเรย์โคที่ชื่อว่าวะตะนะเบะ สึนะ ยิงธนูไปที่ร่างของวัวเพื่อทำให้คิโดมะรุบาดเจ็บ คิโดมะรุออกมาจากศพของวัวและเข้าโจมตีเรย์โค แต่เพราะเรย์โครวดเร็วกว่า เขาเลยฟันคิโดมะรุจนล้มลงได้ในครั้งเดียว

ความเชื่อของชาวญี่ปุ่นในอดีตที่มีต่อภูตผีปีศาจในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต

ในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต มีความเชื่อของชาวญี่ปุ่นในอดีตที่มีต่อภูตผีปีศาจปรากฏอยู่ดังต่อไปนี้

1) ความเชื่อตามหลักศาสนาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นชินโต พุทธ ลัทธิเต๋า และอื่นๆ

ลัทธิชินโตเป็นลัทธิที่ชาวญี่ปุ่นยอมรับและเคารพนับถือมาตั้งแต่อดีตกาล โดยความเชื่อเรื่องภูตผีที่ปรากฏในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูตก็มาจากศาสนาชินโตเป็นหลัก กล่าวคือวิญญาณของมนุษย์จะต้องไปอยู่ในโลกหนึ่งชั่ววินาที แต่ระหว่างโลกนี้กับโลกหน้านั้นยังมีอีกโลกหนึ่งกั้นกลาง ซึ่งวิญญาณสามารถย้อนกลับมาหาคนเป็นได้ เห็นได้จาก “องเมียวจิ” หรือนักพรตที่ประกอบพิธีกรรมของลัทธิชินโตและสามารถขับไล่ภูตผีปีศาจได้ ในมังงะได้ปรากฏองเมียวจิตระกูล “เคย์คะอิน” ที่เป็น

กลุ่มองเมียวจิหลักในเรื่องออกมาต่อสู้ขับไล่ปีศาจฝ่ายร้าย เนื่องจากผู้คนนั้นหวาดกลัวต่อตัวตนของปีศาจและประกอบกับปีศาจชอบสร้างความเดือดร้อนให้แก่มนุษย์ จึงทำให้องเมียวจิเป็นบุคคลที่ได้รับความนับถือและเป็นที่ยึดเหนี่ยวใจของชาวญี่ปุ่นด้วย

(ภาพที่ 11 : เคย์คะอิน โคเรเมิตสึ องเมียวจิผู้ทำหน้าที่ปกป้องโยฮิเมะจากพวกปีศาจ)

(ที่มา : มังคะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 7)

(ภาพที่ 12 : เคย์คะอิน ฮิเดโมโตะ องเมียวจิผู้ผนึกปีศาจอะโกะโระโมะกิตสึเนะ)

(ที่มา : มังคะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 8)

นอกจากนี้ในมังคะยังได้ปรากฏองเมียวจิที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ที่ชื่อว่า “อาเบะ โนะ เซย์เมย์” ที่เชี่ยวชาญด้านโหราศาสตร์ ดาราศาสตร์ และทำงานรับใช้ในวังเป็นเวลานาน โดยมีความเชื่อส่วนหนึ่งว่าอาเบะ โนะ เซย์เมย์ เป็นลูกครึ่งมนุษย์กับปีศาจ โดยมารดานั้นเป็นปีศาจสุนัขจิ้งจอก เลยทำให้เขาสามารถรับรู้หรือจับจิตสัมผัส คุ่นเคยกับเรื่องภูตผีปีศาจได้อย่างง่ายดาย

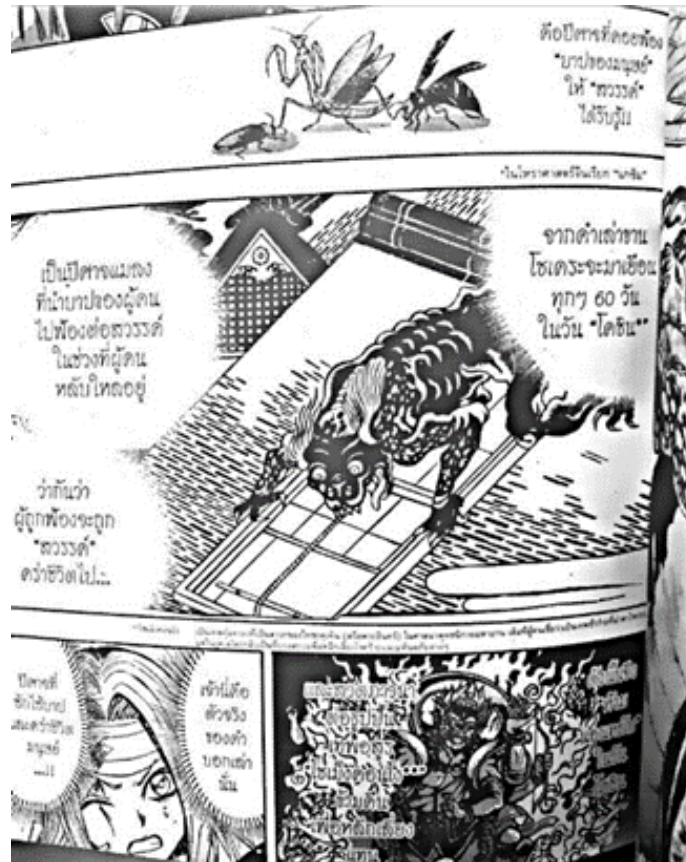
(ภาพที่ 13 : เหตุการณ์ที่อาเบะ โนะ เซย์เมย์ ดวลกับองเมียวจิเพื่อประลองฝีมือ)

(ที่มา : มังคะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 14)

(ภาพที่ 14 : ปีศาจจิ้งจอกผู้เป็นมารดาของอาเบะ โนะ เซย์เมย์)
(ที่มา : มังกะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 14)

นอกจากลัทธิชินโตที่มีอิทธิพลทำให้ชาวญี่ปุ่นเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจแล้ว ศาสนาพุทธนิกายมหายานก็มีความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและได้ทำให้ชาวญี่ปุ่นเชื่อเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน ความเชื่อของศาสนาพุทธนิกายมหายานที่ปรากฏในมังกะ คือ เรื่องปีศาจโซเคะระ ที่อาศัยอยู่ในร่างมนุษย์และจะออกจากร่างมนุษย์ในวันโคชินเพื่อเอาความผิดของมนุษย์ไปบอกกับสวรรค์ หากไม่ต้องการให้ปีศาจโซเคะระทำเช่นนั้น คือห้ามนอนหลับในวันโคชินเพื่อที่ปีศาจโซเคะระไม่สามารถออกจากร่างกายได้ จากนั้นให้สวดภาวนาต่อรูปปั้นโซเม็งคอนง (เทพคุ้มครองที่เป็นสาวกของไทเซคุเต็นหรือพระอินทร์ เดิมทีเป็นเทพชั่วร้ายที่นำพาโรคระบาด แต่ในยุคเอโดะกลับเป็นที่บวงสรวงเพื่อหลีกเลี่ยงโรคภัยและมหันตภัยต่างๆ)

(ภาพที่ 15 : ที่มาของปีศาจโซเคระที่ปรากฏในมังกะ)

(ที่มา : มังกะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 13)

2) ประเภทของภูตผีปีศาจจะมีลักษณะตามยุคสมัยนั้น

ในมังกะปรากฏให้เห็นถึงความเชื่อของชาวญี่ปุ่นในอดีตที่มีต่อภูตผีปีศาจ โดยมีความคิดและเชื่อว่าภูตผีปีศาจในอดีตนั้นมีรูปลักษณ์หรือลักษณะที่เหมือนกับมนุษย์หรือสิ่งของในอดีต เช่น การแต่งกายของปีศาจที่ส่วนใหญ่จะแต่งกายด้วยชุดกิโมโนหรือชุดนักรบ

(ภาพที่ 16 : ยูกอนนะหรือปีศาจหิมะที่แต่งกายด้วยชุดกิโมโนสีขาว)
(ที่มา : มังคะเรื่อง “นุระหลายจอมภูต” เล่มที่ 18)

(ภาพที่ 17 : ปีศาจจิ้งจอกสวมใส่กิโมโนเมื่อแปลงกายเป็นมนุษย์)
(ที่มา : มังคะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 14)

(ภาพที่ 18 : การราสีเท็งงู นุราริเฮียง และกัปปะโนซุดญี่ปุ่นโบราณ)
(ที่มา : มังคะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 14)

ความเชื่อของชาวญี่ปุ่นในปัจจุบันที่มีต่อภูตผีปีศาจในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต

ในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต มีความเชื่อของชาวญี่ปุ่นในปัจจุบันที่มีต่อภูตผีปีศาจปรากฏอยู่ดังต่อไปนี้

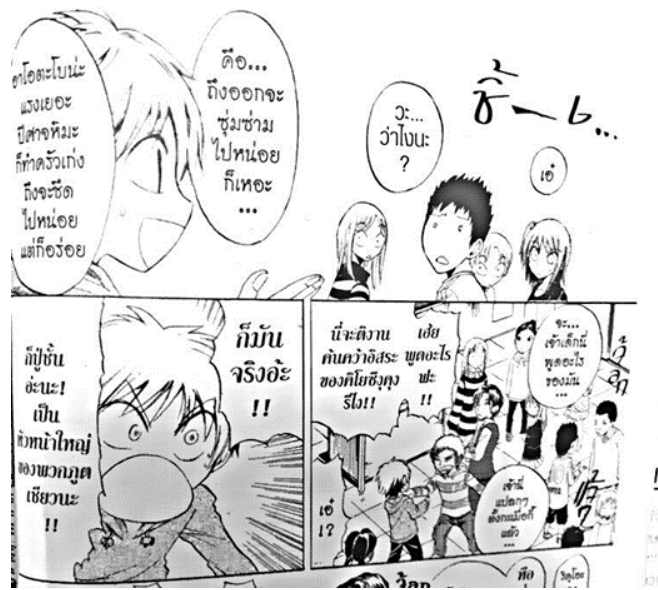
1) ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจของคนในปัจจุบันมีน้อยลงเนื่องจากมีความคิดที่ทันสมัยมากขึ้น

เนื่องจากชาวญี่ปุ่นในปัจจุบันมีความคิดที่ทันสมัยมากขึ้น เทคโนโลยีที่ทันสมัยมากขึ้นทำให้เรื่องมกายหรือสิ่งเหนือธรรมชาติที่พิสูจน์ไม่ได้อย่างภูตผีปีศาจมีน้อยลงและสำคัญน้อยลง

(ภาพที่ 19 : มากิ ซาโอรุที่สนใจแต่เรื่องมาพักแรมที่บ้านตากอากาศ)

(ที่มา :มังงะเรื่อง “นุระ หลานจอมภูต” เล่มที่ 2)

(ภาพที่ 20 : นูระ ริคุโอ ที่พยายามบอกกับเพื่อนๆว่าภูตผีปีศาจมีจริง)
(ที่มา : มังกะเรื่อง “นูระหลานจอมภูต” เล่มที่ 1)

(ภาพที่ 21 : คิโยซึง ที่ทำวิจัยและเชื่อว่าภูตผีปีศาจไม่มีอยู่จริง)
(ที่มา : มังกะเรื่อง “นูระหลานจอมภูต” เล่มที่ 1)

2) สื่อในปัจจุบันมีอิทธิพลกับคนในยุคปัจจุบันมาก เพราะสามารถเผยแพร่กระจายข้อมูล เรื่องภูตผีปิศาจได้อย่างกว้างขวางและมีแนวโน้มเชื่อมากกว่ายุคสมัยก่อน

ในปัจจุบันนี้ สื่อต่างๆล้วนมีความสำคัญกับชาวญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก ซึ่งในมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต สื่อได้มีบทบาทสำคัญในการแพร่ขยายข่าวสารและเรื่องเล่าภูตผีปิศาจให้เผยแพร่และเป็นที่รู้จักมากขึ้น นอกจากนี้ตัวละครในเรื่องยังได้ใช้สื่อเป็นสิ่งสำคัญในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารของชาวญี่ปุ่นด้วย

(ภาพที่ 22 : คิโยซังที่เปลี่ยนข่าวสารเรื่องภูตผีปิศาจกับผู้คนในอินเทอร์เน็ต)

(ที่มา : มังงะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 20)

(ภาพที่ 23 : เว็บไซต์ที่คิโยซึงสร้างขึ้นสำหรับพูดคุยและทำวิจัยเกี่ยวกับภูตผีปีศาจ)

(ที่มา : มังกะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 1)

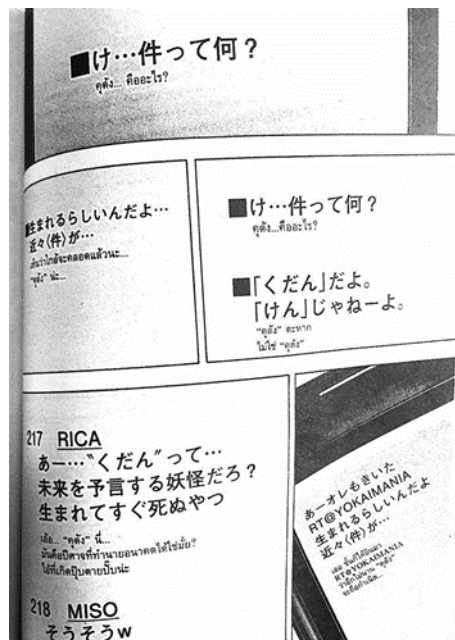
(ภาพที่ 24 : เคย์คะอิน ริวจิ และยูระ ออกตามหาหมู่บ้านจากคลิบวิดีโอ)

(ที่มา : มังกะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 17)

(ภาพที่ 25 : เรื่องราวของภูตผีปีศาจที่ได้รับความนิยมและได้ตีพิมพ์ในนิตยสาร)

(ที่มา : มังกะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 1)

(ภาพที่ 26 : เหล่าผู้คนได้พูดคุยเกี่ยวกับปีศาจที่ชื่อว่า “คุดัง” ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต)

(ที่มา : มังกะเรื่อง “นุระหลานจอมภูต” เล่มที่ 16)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง “ศึกษาความเชื่อภูตผีปีศาจของชาวญี่ปุ่นผ่านมังงะเรื่องนุระหลานจอมภูต” พบว่า ประเภทของภูตผีปีศาจในญี่ปุ่นนั้นมีอยู่มากมาย แบ่งตามรูปลักษณ์ ต้นกำเนิด โดยจะมีอยู่ 3 ประเภท ได้แก่ โอะบะกะโยโค และยูเร โดยทั้งสามประเภทนี้ได้มาจากความเชื่อของชาวญี่ปุ่นในอดีตที่ชาวญี่ปุ่นนับถือลัทธิชินโต พุทธศาสนานิกายมหายาน ที่เชื่อว่าภูตผีปีศาจสามารถมีตัวตนทั้งในนรก สวรรค์ หรือโลกมนุษย์ อีกทั้งชาวญี่ปุ่นยังเคารพองเมียวจิหรือนักพรตที่ฝึกตนตามลัทธิชินโต และลัทธิเต๋า และยังมีความสามารถในการขับไล่พวกภูตผีปีศาจที่มาสร้างความหวาดกลัวและความเดือดร้อนให้แก่ชาวญี่ปุ่น อีกทั้ง ชาวญี่ปุ่นในอดีตต่างมีความคิดเป็นส่วนใหญ่ว่าพวกภูตผีปีศาจมีการแต่งกายและรูปลักษณ์ที่เก่าแก่เหมือนกับชาวญี่ปุ่นในอดีต แต่เมื่อเวลาผ่านไปจนเข้าสู่ยุคปัจจุบัน ความรู้และเทคโนโลยีเข้ามาในสังคมของชาวญี่ปุ่นจึงทำให้มีความคิดความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจน้อยลงจนแทบไม่สนใจเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้เช่นนี้ แต่อีกทางหนึ่งความเชื่อเรื่องภูตผีญี่ปุ่นกลับเป็นที่นิยมของชาวญี่ปุ่นเนื่องจากเทคโนโลยีที่ทันสมัย สื่อจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เรื่องภูตผีปีศาจแพร่ขยายมากขึ้น

บรรณานุกรม

หนังสือและสื่อสิ่งพิมพ์

เพ็ญศรี กาญจนมัย. (2524). *ชินโต จิตวิญญาณของญี่ปุ่น*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์คณะสังคมศาสตร์ ภาควิชาประวัติศาสตร์.

ชมนาด ศีตีสาร. (2561). *คติชนวิทยาญี่ปุ่น*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นภสินธุ์ แผลงศร. (ม.ป.ป.). *การวิเคราะห์พื้นที่บ้านญี่ปุ่น*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒคณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก.

Hisoshi Shiibashi. (2552). *นุระหลานจอมภูต*. แปลโดย อิศเรศ ทองปัสโณว. สมุทรปราการ : บริษัท ดับบลิวพีเอส (ประเทศไทย) จำกัด, 2552

ข้อมูลจากเว็บไซต์

Cammy-เต้านรก (นามแฝง). (ม.ป.ป.). “เรื่องจริงทะลุโลก (Extension) ตอนที่ 726 : 10 มอนสเตอร์ญี่ปุ่นน่ากลัวที่อาจจะฆ่าคุณ”. เข้าถึงเมื่อ 4 เมษายน 2562. เข้าถึงจาก <https://my.dekd.com/a/writer/viewlongc.php?id=486572&chapter=726>

Japan-expert (นามแฝง). (ม.ป.ป.). “ศาสนาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ทัวร์ญี่ปุ่น”. เข้าถึงเมื่อ 7 มีนาคม 2562. เข้าถึงจาก www.japanexpert.com/ศาสนาและวัฒนธรรม/

Ki_Sama (นามแฝง). (2556). “ประเภทของผีญี่ปุ่น!!”. เข้าถึงเมื่อ 5 มีนาคม 2562. เข้าถึงจาก <https://anngle.org/th/j-culture/jpgghost-type.html>

KOMKID.COM (นามแฝง). (2557). “เจ้าหญิงหิมะ ลมหายใจแห่งมฤตยู”. เข้าถึงเมื่อ 4 เมษายน 2562. เข้าถึงจาก <http://www.komkid.com/ผีและวิญญาณ/เจ้าหญิงหิมะ/-uki-onna/>

Matthew Meyer. (ม.ป.ป.). “Ibarakidouji”. เข้าถึงเมื่อ 6 เมษายน 2462. เข้าถึงได้จาก <http://yokai.com/ibarakidouji/>

Matthew Meyer. (ม.ป.ป.). “Shoukera”. เข้าถึงเมื่อ 6 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก <http://yokai.com/shoukera/>

Matthew Meyer. (ม.ป.ป.). “Yosuzume”. เข้าถึงเมื่อ 6 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก <http://yokai.com/yosuzume/>

Matthew Meyer. (ม.ป.ป.). “Kidoumaru”. เข้าถึงเมื่อ 6 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก <http://yokai.com/kidoumaru/>

Nudii (นามแฝง). (2561). “9 ความเชื่อหลอนๆ ที่อยู่คู่คนไทยี่ปุ่นมาตั้งแต่อดีต”. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2562. เข้าถึงได้จาก <https://anngle.org/th/jculture/culture/spookyjpsuperstitions.html>

Pornphanh (นามแฝง). (2557). “ผีญี่ปุ่นในโบราณตำนาน ภาค 1”. เข้าถึงเมื่อ 11 กุมภาพันธ์ 2562. เข้าถึงได้จาก <https://teen.mthai.com/variety/72272.html>

S! GURU (นามแฝง). (2556). “ศาสนาชินโต”. เข้าถึงเมื่อ 24 กุมภาพันธ์ 2562. เข้าถึงได้จาก <https://guru.sanook.com/7453/>

Tomoriya (นามแฝง). (2559). “อุชิโอบิ ปีศาจจิ้งจอก”. เข้าถึงเมื่อ 5 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก <https://writer.dek-d.com/Tomoriya/story/viewlongc.php?id=1466204&chapter=17>

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี (นามแฝง). (2562). “ปีศาจจิ้งจอก (ญี่ปุ่น)”. เข้าถึงเมื่อ 5 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก [https://th.wikipedia.org/wiki/ปีศาจจิ้งจอก_\(ญี่ปุ่น\)](https://th.wikipedia.org/wiki/ปีศาจจิ้งจอก_(ญี่ปุ่น))

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี (นามแฝง). (2562). “ทานุกิ”. เข้าถึงเมื่อ 5 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/ทานุกิ>

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี (นามแฝง). (2562). “สาวหิมะ”. เข้าถึงเมื่อ 18 เมษายน 4 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/สาวหิมะ>

เอกณัฐ สวัสดิ์หิรัญ. (ม.ป.ป.). “นุรารีเฮียง : อาคันตุกะยามวิกาล”. เข้าถึงเมื่อ 16 มีนาคม 2562. เข้าถึงได้จาก http://www.tpapress.com/knowledge_detail.php?k=123

อมธรรส ศรีนวรรตน์. (ม.ป.ป.). “ศาสนาชินโต”. เข้าถึงเมื่อ 15 มีนาคม 2562. เข้าถึงได้จาก <http://www.crs.mahidol.ac.th/thai/shinto00.htm>

อนาคตของชาติ (นามแฝง). (2550). “เปิดตำนานผีญี่ปุ่น”. เข้าถึงเมื่อ 7 เมษายน 2562. เข้าถึงได้จาก <http://oknation.nationtv.tv/blog/unseen-unseen/2007/07/09/entry-1>

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ-นามสกุล : นางสาววันดา พันธุ์กิจ

วัน เดือน ปี เกิด : 26 พฤศจิกายน 2539

ที่อยู่ : 27/2 ถ.สนามจันทร์ ต.สนามจันทร์ อ.เมืองนครปฐม จ.นครปฐม 73000

เบอร์โทรศัพท์ : 0968897081

ประวัติการศึกษา : ปี 2556 จบการศึกษาโรงเรียนอำมาตย์พานิชนุกูล กระบี่